

Arrest

nr. 277 819 van 23 september 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 20 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat D. GEENS, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 9 februari 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 7 maart 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 17 maart 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde Palestijn te zijn afkomstig uit de Gazastrook. U bent een burger van Gaza en derhalve niet geregistreerd bij UNRWA. U woonde uw hele leven in de wijk Ma'an te Khan Younes. U liep onderwijs tot

het derde hoger middelbaar maar slaagde niet voor uw examens. U oefende vervolgens verschillende jobs uit, i.c. in de landbouw, taxichauffeur en als arbeider in een fabriek. In 2018 nam u driemaal - één keer in april en twee keer in mei - deel aan manifestaties in het kader van de 'Mars van de terugkeer'. Hamas riep de bevolking van Gaza hiertoe op en beloofde in ruil meer jobs, geld, ea. U was aanvankelijk niet overtuigd maar besloot uiteindelijk toch in te gaan op het verzoek van Hamas. Tijdens uw eerste twee deelnames kende u geen problemen. Tijdens de 'Mars' van 18 mei 2018 raakte u gewond aan uw voet. U werd overgebracht naar het ziekenhuis waar u aan uw voet werd geopereerd en veertien dagen verbleef. Na uw ontslag uit het ziekenhuis keerde u terug naar huis. U had, en heeft op heden nog steeds, heel veel last van uw voet. De eerste drie maanden kon u amper lopen op uw voet en u bent sinds 18 mei 2018 ook niet meer gaan werken. Toen u uiteindelijk weer wat kon stappen zou u een vijftal keer bij B.a.A.(...), de verantwoordelijke van Hamas in uw wijk en tevens verantwoordelijk voor het betalen van operaties, zijn langsgeslagen. U wilde zich opnieuw laten opereren en hoopte hiervoor bij Hamas terecht te kunnen daar zij betere dokters hebben. B.(...) stuurde u telkens met een kluitje in het riet. Toen u de vijfde keer bij hem langsging, en hem ook duidelijk meedeelde dat u hen verantwoordelijk achtte voor uw medische problemen nadat u gewond raakte tijdens uw deelname aan de terugkeer-betoging, op verzoek van Hamas, werd hij kwaad en bedreigde hij u. Hij verbood u nog bij hem langs te gaan. U begon hierna vrienden en kennissen die u thuis kwamen bezoeken over uw probleem te vertellen en gaf hen de raad niet in te gaan op de oproep van Hamas tot deelname aan de 'Mars van de terugkeer'. B.(...) zou dit te weten gekomen zijn en kwam u hierop thuis bedreigen. Ondanks het dreigement bleef u andere jongeren afraden deel te nemen aan de manifestaties. Een tijdje later zou u thuis het bezoek gekregen hebben van drie Hamas-leden bij u thuis. Ze hadden een brief bij en vroegen u met hen mee te gaan. U werd onderweg geblinddoekt en naar een afgelegen plaats gebracht. Ze gaven te kennen dat ze wisten dat u jongeren afraaide deel te nemen aan de betogingen en er werd mee gedreigd dat ze uw voet zouden amputeren als u niet stopte. U werd tevens hard geschopt. Na drie uur werd u met de wagen terug naar huis gebracht. Ook nu stopte u niet met uw raadgevingen naar anderen toe. B.(...) zou dit opnieuw te weten gekomen zijn. Twee à drie weken nadat u thuis werd opgepakt was u op bezoek bij uw zus N.(...). U kreeg op een gegeven moment telefoon van uw moeder met de melding dat Hamas-leden bij haar thuis waren langsgeweest. Ze hadden het hele huis doorzocht en waren naar u op zoek. Uw moeder raadde u af nog naar huis terug te keren. U contacteerde hierop een vriend van uw vader en dook diezelfde dag onder bij hem in Rafah. U bleef twee in Rafah en in die periode regelde u uw vertrek uit Gaza. Via een vriend regelde u een 'tansiq' en éénmaal alles in orde was en uw vriend u uw Palestijns reisdocument had bezorgd, verliet u Gaza legaal via de Rafah-grenspost op 27 november 2018. U reisde via Egypte, Mauritanië, Mali, Algerije en Marokko naar Spanje. Daar verzocht u om internationale bescherming. U wachtte het resultaat van uw verzoek niet af en reisde via Frankrijk naar België. Vanuit België vervolgde u uw weg naar Zweden waar u initieel naartoe wou omdat ook uw zus er verblijft. U verzocht er eveneens om internationale bescherming maar vernam dat Spanje verantwoordelijk was voor de behandeling van uw verzoek daar u ginds reeds een verzoek had ingediend. U verliet Zweden en keerde terug naar België waar u op 9 februari 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Na uw vertrek uit Gaza vernam u via uw moeder dat Hamas nog 5 à 6 keer bij u thuis was binnengevallen op zoek naar u. Ze zouden uw moeder hebben meegedeeld dat ze uw voet gaan amputeren indien ze u zouden vinden. In januari 2019 zouden voorts twee dagvaardingen op uw naam zijn uitgereikt. U werd tweemaal opgeroepen u te melden voor een verhoor maar u bent zeker dat dit een smoesje was om u direct te kunnen arresteren ingeval u zich zou aanmelden. U vreest voor uw voet ingeval van een terugkeer naar Gaza.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende stukken neer: een kopie van uw identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen, een kopie van de personaliapagina van uw oud reisdocument voor Palestijnse vluchtelingen, uw nieuw paspoort (origineel), een kopie van uw geboorteakte, een Belgisch document aangaande medische beeldvorming van uw voet en twee kopieën van dagvaardingen die op uw naam werden uitgereikt. In uw administratief dossier bevonden zich tevens nog kopieën van vliegtickets op uw naam van Zweden naar België, dd. 26 januari 2021 en een kopie van een document betreffende een negatieve coronatest in Zweden, dd. 25 januari 2021.

B. Motivering

Dient vooreerst te worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde stukken blijkt dat u nooit geregistreerd bent bij UNRWA en dat u nooit beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA. Bijgevolg moet uw verzoek om internationale bescherming onderzocht worden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

U verklaarde Gaza te hebben verlaten uit vrees voor Hamas, meer bepaald B.(...), en wat zij met uw voet zouden kunnen doen en dit omdat ze ermee dreigden uw voet te zullen amputeren.

Om redenen die hieronder duidelijk zullen worden uiteengezet dient echter te worden besloten dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en vluchtmotieven.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u niet kon overtuigen wat betreft uw reisweg, en meer bepaald het moment van uw vertrek uit Gaza. U legde immers geen aannemelijke verklaringen af over de manier waarop, i.c. de documenten waarmee, u kon reizen noch kon u uw verklaringen staven aan de hand van enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs. U verklaarde dat u legaal, met uw eigen reisdocument, i.c. uw oude reisdocument, d.d. 16/7/2018, de Gazastrook kon uitreizen. U gebruikte/was in het bezit van dit paspoort tot u het in Zweden per ongeluk vernielde door het met uw kledij mee te wassen in de wasmachine (zie CGVS p. 7 en 9). U reisde via Marokko en vervolgens Melilla het Europese grondgebied binnen. Vervolgens zou u binnen Europa rondgereisd hebben om uiteindelijk met het vliegtuig vanuit België naar Zweden te reizen. U had geen visum in uw paspoort, zo stelde u (zie CGVS p. 11 en 12). Dat u als Palestijn gewoon met uw Palestijns reisdocument zonder visum met het vliegtuig zou kunnen reizen binnen Europa, is volstrekt ongeloofwaardig. U hierop gewezen bleef u gewoon volharden en stelde u dat u de vliegtickets heeft als bewijs (zie CGVS p. 12). U werd op het einde van het persoonlijk onderhoud nogmaals gewezen op het belang om uw reisdocument voor te leggen dan wel aannemelijke verklaringen af te leggen over uw reis en de hierbij gebruikte documenten, doch u herhaalde nogmaals dat u gewoon met uw eigen reispas en uw online gekocht vliegticket kon reizen. U zou uw ticket in het paspoort gestoken hebben en aan de deur van het vliegtuig zou enkel gecontroleerd zijn of de naam op het ticket overeenkwam met de naam in het paspoort (zie CGVS p. 20). Dat u vooreerst enkel aan de deur van het vliegtuig zou zijn gecontroleerd en voor het overige op de luchthaven(s) nergens bij uw vertrek naar, dan wel uw binnenkomst in, Zweden zou gecontroleerd zijn of u wel voldeed aan de vereisten en beschikte over een officiële toestemming een visum - om u op het Europese grondgebied te bevinden, kan absoluut niet worden aangenomen. Het sterke vermoeden ontstaat dan ook dat u uw reisdocument achterhoudt om zo bepaalde informatie, zoals datum van vertrek dan wel een legaal verblijf elders, te verbergen. Gezien, zoals verder zal blijken, ook om tal van andere redenen geen enkel geloof kan worden gehecht aan de feiten die u in Gaza zou hebben meegemaakt, acht de Commissaris-generaal het zeer waarschijnlijk dat u niet de waarheid verteld heeft over het ware moment van uw vertrek uit Gaza en al eerder de Gazastrook verliet. Het spreekt voor zich dat dit uw gehele geloofwaardigheid niet ten goede komt. Dat u vliegtickets heeft ter bewijs - kopieën van vliegtickets van Zweden naar België, dd. 26 januari 2021 bevinden zich in uw dossier - wijzigen hoegenaamd niets aan voorgaande. Deze tickets kunnen enkel aantonen dat de tickets werden gekocht. Dat u naar Zweden ging en vervolgens naar België kwam, wordt op zich ook niet betwist. U toont met deze tickets echter geenszins aan dat u, zoal u beweert, pas eind november 2018 Gaza verliet én met uw eigen reispas zonder visum in Europa kon reizen.

Naast voorgaande bevindingen blijkt de ongeloofwaardigheid van uw relaas ook duidelijk uit het feit dat u niet in staat was éénsluidende verklaringen af te leggen over de kern van uw relaas.

Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u gewond raakte tijdens uw deelname aan een terugkeerbetoging. U verklaarde hierbij uitdrukkelijk dat dit gebeurde toen u de eerste keer deelnam aan zo'n betoging (zie vragenlijst CGVS vraag 5). Bij het CGVS verklaarde u daarentegen dat u drie keer deelnam aan de terugkeerbetogingen en uiteindelijk bij uw derde deelname gewond raakte (zie CGVS p.

13 en p. 14). U gewezen op deze ongerijmdheid, volhardde u gewoon in uw verklaringen afgelegd bij het CGVS. U voegde er nog aan toe dat u bij de DVZ misschien niet vermeldde dat u voordien ook al twee keer deelnam (zie CGVS p. 19). Dit kan geenszins worden weerhouden gezien u bij de DVZ net op de vraag of u voordien al deelnam aan betogingen uitdrukkelijk liet optekenen dat het uw eerste deelname betrof (zie vragenlijst CGVS vraag 5). Verder verklaarde u nog bij de DVZ dat u één keer werd aangehouden en u situeerde dit één week voor uw vertrek uit Gaza op 27 november 2018 (zie vragenlijst CGVS vraag 1). Bij het CGVS verklaarde u dan weer dat u op 15 oktober 2018 werd meegenomen (zie CGVS p. 17). U verklaarde bij het CGVS eveneens dat u op 27 november 2018 uit Gaza vertrok. Dat u bij de DVZ aldus beweert dat u een week voor uw vertrek uit Gaza werd opgepakt maar bij het CGVS uw arrestatie dan meer dan een maand voor uw vertrek situeert, is geenszins ernstig. U kon bovendien ook deze ongerijmdheid niet uitklaren en kwam niet verder dan op te merken dat het misschien een misverstand betreft, dat u de vraag niet goed had begrepen. Vervolgens bevestigde u nogmaals dat u op 15 oktober 2018 werd opgepakt (zie CGVS p. 20). Uw pogingen voorgaande tegenstrijdigheden te vergoelijken houden geen steek. Bij aanvang van uw onderhoud bij het CGVS werd u immers gevraagd of uw verklaringen bij de DVZ na afloop van het interview ginds u werden voorgelezen in het Arabisch én of alles toen correct genoteerd stond in het verslag. U antwoordde bevestigend (zie CGVS p. 2).

U bleek ook voor het CGVS niet in staat coherente verklaringen af te leggen. Zo verklaarde u aanvankelijk dat B.(...) u bij u thuis kwam bedreigen toen hij vernam dat u jongeren aanraade niet deel te nemen aan de manifestaties (zie CGVS p. 13). Later tijdens het onderhoud ontkende u dat u B.(...) nog zag tussen het moment dat u hem de vijfde, en dus laatste keer, bij hém thuis ging opzoeken en de dag dat u werd opgepakt (zie CGVS p. 17). U dan gewezen op uw eerdere verklaringen, wijzigde u uw verklaringen nogmaals en beweerde u opnieuw dat B.(...) u bij u thuis kwam bedreigen (zie CGVS p. 17). U dan gevraagd waarom u voorheen ontkende dat u hem nog zag, antwoordde u compleet naast de kwestie en merkte u op dat hij met de auto kwam en uw woning niet binnenkwam (zie CGVS 17). Het spreekt voor zich dat dit voorgaande niet kan rechtekken. U op het CGVS gevraagd of uw ouders in Gaza nog problemen kende omwille van u antwoordde u voorts aanvankelijk ontkennend (zie CGVS p. 5). Echter, later tijdens uw onderhoud haalt u plots aan dat er na uw vertrek twee dagvaardingen op uw naam bij uw ouders thuis werden bezorgd, de eerste op 5 januari 2019 en de tweede op 25 januari 2019 (zie CGVS p. 9). Verder haalde u ook nog aan dat Hamas tussen het moment van uw vlucht naar Rafah, i.c. +/- medio november 2018, en de eerste dagvaarding, i.c. 5 januari 2019, nog 5 à 6 keer bij uw ouders thuis naar u kwam zoeken (zie CGVS p. 18). Het mag weerom ten zeerste verbazen dat u dit alles niet direct meldde wanneer u werd gevraagd of uw familie nog problemen kenden omwille van u, en zelfs aanvankelijk ontkende dat uw ouders nog iets van problemen kenden (zie supra).

Behalve voorgaande tegenstrijdigheden - die raken aan de kern van uw relaas - konden eveneens verschillende omissies worden vastgesteld in uw opeenvolgende verklaringen. Zo beweerde u bij het CGVS dat u vijfmaal bij B.(...) langsging om een tussenkomst te vragen in de kosten van een tweede operatie die u wilde laten uitvoeren. Nadat u dit herhaaldelijk werd geweigerd, begon u jongeren in uw buurt af te raden deel te nemen aan de terugkeerbetogingen. U schoof dit naar voor als dé reden voor uw problemen met Hamas en B.(...) in het bijzonder. U haalde immers meermaals aan dat B.(...) werd ingelicht van uw 'raadgevingen' aan anderen en u omwille hiervan achtereenvolgens door B.(...) thuis werd bedreigd, door Hamas thuis werd opgepakt - waarbij u tijdens uw drie uur durende detentie uitdrukkelijk werd gewezen op uw provocaties naar anderen toe - én thuis werd gezocht (zie CGVS p. 13, 17 en 18). Bij de DVZ repte u met geen woord over uw 'raadgevingen' naar anderen toe om niet deel te nemen aan de terugkeer-manifestaties. U beperkte zich tot de melding dat u door Hamas werd opgepakt omdat u eiste dat ze uw medische behandeling zouden bekostigen. Voorts repte u bij de DVZ ook met geen woord over de verschillende andere problemen die u, volgens uw verklaringen bij het CGVS, nog met B.(...) en Hamas in het algemeen zou hebben gekend. Zo noemde u nergens de bedreiging die u kreeg van B.(...) toen hij u bij u thuis kwam opzoeken noch de huiszoeking bij u thuis op het moment dat u bij uw zus N.(...) was (zie CGVS vragenlijst vraag 5). Evenmin haalde u bij de DVZ aan dat er oproepingsbrieven op uw naam werden afgeleverd én dat Hamas nog 5 à 6 keer bij uw ouders thuis naar u kwam zoeken. U hierop gewezen, stelde u dat u bij de DVZ niets mocht zeggen toen, enkel op de vragen mocht antwoorden, het een kort interview betrof en u enkel de hoofdlijnen mocht vertellen (zie CGVS p. 20). Het feit dat u maar kort zou zijn gehoord bij de DVZ kan geenszins verklaren dat u verschillende relevante elementen helemaal niet heeft aangebracht. Ook al kreeg u enkel de kans om de hoofdlijnen aan te brengen, u toont geenszins aan dat u niet eveneens kort had kunnen aanbrengen dat u nog thuis werd bedreigd en ze meermaals naar u kwamen zoeken thuis én er uiteindelijk ook twee oproepingsbrieven op uw naam werden verstuurd. U haalde zelfs bij de DVZ op geen enkel moment in algemene termen aan dat er, behalve uw aanhouding, zich nog andere feiten voordeden. Dit is niet ernstig. U werd op het einde van uw interview bij de DVZ immers nog uitdrukkelijk gevraagd of u nog iets had toe te

voegen. U antwoordde uitdrukkelijk van niet (zie vragenlijst CGVS vraag 8). Indien het interview bij DVZ zo kort was en u tal van essentiële elementen aangaande uw problemen niet had kunnen aanbrengen kan logischerwijs verondersteld worden dat u dat op dat moment alsnog minstens zou hebben aangebracht dat er zich nog verschillende feiten voordeden. Dat u ook naliert bij het CGVS om, bij aanvang van uw onderhoud wanneer u werd gevraagd hoe het interview bij DVZ was verlopen, duidelijk aan te geven dat u tal van belangrijke feiten niet had kunnen vertellen bij de DVZ omdat u dit niet mocht en niet de tijd kreeg, kan ook niet worden begrepen. U verklaarde toen enkel dat u bij de DVZ een samenvatting van de feiten had gegeven en de hoofdlijnen had verteld (zie CGVS p. 2). Gelet op de veelheid en relevantie van de vastgestelde omissies kan bezwaarlijk worden gesteld dat u bij de DVZ 'een samenvatting van de feiten' en de hoofdlijnen van uw problemen had verteld.

Voorts kan nog worden gewezen op volgende vaststellingen die verder uw waarachtigheid onderuit halen. Zo beweerde u voor het CGVS dat Hamas u nog 5 à 6 keer thuis kwam zoeken tussen het moment dat u onderdook in Rafah en het moment dat ze een eerste oproepingsbrief bij u thuis brachten. U laat hiermee uitschijnen dat Hamas doorgedreven pogingen ondernam om u te vinden. Het mag dan wel verbazen dat Hamas enkel bij uw ouders naar u kwam zoeken en voor het overige niet bij andere familieleden langsging. Immers, dat Hamas er niet zou hebben bij stilgestaan dat uw ouders u zouden inlichten en ze u aldus nimmer thuis zouden aantreffen, is weerom niet aannemelijk.

Dat u bovendien ook gewoon legaal de Gazastrook uitreisde via de Rafah-grenspost, waar Hamas de controles uitvoert - zoals u zelf aanhaalde (zie CGVS p. 11) -, zet verder de waarachtigheid van uw relaas duidelijk op de helling. U verklaarde dan wel dat u 'tansiq' regelde om zo zonder controles te kunnen passeren, doch er kan niet worden voorbijgegaan aan het enorme risico dat u nam om alsnog bij uw uitreis tegen de lamp te lopen en in handen van Hamas te vallen. U hiernaar gevraagd en erop gewezen dat het Hamas-lid dat u betaalde mogelijks ter kwader trouw was, haalde u enerzijds aan dat u geen schrik had - wat weerom ten zeerste mag verbazen gezien u tot op heden een terugkeer naar Gaza vreest - om vervolgens op te merken dat u het risico moest nemen en geen andere oplossing had (zie CGVS p. 11). Dat u überhaupt bereid was dit risico te nemen én bovendien ook probleemloos kon uitreizen, doet verder de nodige vragen rijzen bij de waarachtigheid, minstens de ernst, van uw relaas en problemen met Hamas.

U bleek tot slot ook niet in staat enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs van de problemen die u in Gaza beweert te hebben gekend voor te leggen. U zou nochtans geopereerd zijn en twee weken zijn gehospitaliseerd nadat u tijdens een terugkeerbetoging gewond raakte. Dat u dan geen enkel document kan voorleggen die dit kan staven, mag verbazen.

De oproepingsbrieven die u voorlegde kunnen dan weer niet als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs worden weerhouden. Documenten hebben slecht bewijswaarde wanneer ze worden voorgelegd in het kader van een geloofwaardig relaas wat, zoals uit voorgaande blijkt, in casu geenszins het geval is. Bovendien legde u enkel kopieën voor van deze stukken. Daar de authenticiteit van deze stukken niet kan worden nagegaan en dergelijke stukken makkelijk via allerhande knip-en plakwerk kunnen gemanipuleerd zijn, kan aan kopieën sowieso geen bewijswaarde worden toegekend. Er konden bovendien opmerkelijke fouten worden vastgesteld in de voorgelegde stukken. Zo stelt de oproepingsbrief van 5 januari 2019 dat u zich diende aan te melden op zaterdag 9 januari 2019, terwijl de oproepingsbrief van 25 januari 2019 stelt dat u zich diende aan te melden op donderdag 28 januari 2019 (zie vertaling in administratief dossier). Echter, 9 januari 2019 was een woensdag terwijl 28 januari 2019 een maandag was (zie info toegevoegd aan uw administratief dossier). Dergelijke fouten in officiële documenten zijn niet ernstig en bevestigen eens te meer dat het om gemanipuleerde stukken gaat waaraan logischerwijs geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend.

Uit het geheel van bovenstaande vaststelling blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een grote impact heeft op

de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 30 november 2021 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiliënsector, en een (kleiner wordende) middenklasse. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die over financiële middelen beschikken het hoofd kunnen bieden aan dagelijkse problemen zoals elektriciteitstekorten. Bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, schrijven hun kinderen in in particuliere scholen, kunnen genieten van vrijetijdsactiviteiten in trendy buurten van Gaza (hotels en restaurants, toeristenbungalows, winkelcentra en supermarkten, fitnesscentra, ...) en zijn, in geval van vertrek uit het land, in staat om via gespecialiseerde reisbureaus een meer comfortabele reis naar Egypte te financieren. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen. Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Het CGVS betwist verder niet dat de plotse en hevige uitbarsting van het geweld in de Gazastrook in mei 2021 een negatieve impact heeft gehad op de algemene socio-economische situatie in de Gazastrook (zie OCHA, Response to the escalation in the oPt | Situation Report No. 10 (september 2021), beschikbaar op <https://www.ochaopt.org/content/response-escalation-opt-situation-reportno-10-september-2021>).

Het CGVS benadrukt evenwel dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in preciaire omstandigheden leeft. Evenmin kan gesteld worden dat iedere burger woonachtig in de Gazastrook persoonlijk getroffen wordt door de gevolgen van de escalatie van het geweld tussen 10 en 21 mei 2021. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen blijkt echter dat dit niet het geval is.

Zo blijkt dat u in Gaza woonachtig was in een woning die jullie eigendom is (zie CGVS p. 3). De woning bestaat uit drie slaapkamers, een gastenkamer, badkamer en keuken (zie CGVS p. 6). Blijkt voorts dat jullie woning recent, i.c. de laatste jaren, werd gerenoveerd. Uw vader was bovendien in staat om de kosten voor deze renovatie zelf te betalen (zie CGVS p. 7). U werkte ook in Gaza en had aldus een eigen inkomen, dit tot u op 18 mei 2018 gewond raakte aan uw voet (zie CGVS p. 3). Dat u gewond raakte aan uw voet wordt op zich niet betwist. Uit bovenstaande motivering blijkt echter duidelijk dat geen geloof kan worden gehecht aan uw relaas én bovendien het sterke vermoeden bestaat dat u al eerder dan wat u beweert de Gazastrook heeft verlaten (zie supra). Dat u aldus de laatste maanden van uw verblijf in Gaza niet zou hebben (kunnen) (ge)werk(t)(en), kan niet zonder meer worden volgehouden. Dit terzijde, u had wel degelijk werk in Gaza én u verklaarde dienaangaande dat jullie geen problemen kenden om de dingen die jullie nodig hadden te kopen. U kon uzelf onderhouden met uw inkomen en uw vader kon met zijn inkomen zichzelf en uw overige familieleden onderhouden (zie CGVS p. 6). De kosten voor uw tansiq, i.c. 3700\$ kon uw moeder voor u betalen (zie CGVS p. 11). De overige kosten voor uw reis - in totaal kostte uw reis 9500\$ - kon u betalen met de inkomsten uit de verkoop van jullie wagen in Gaza én mits tussenkomst van uw schoonbroer die in Zweden verblijft (zie CGVS p. 12). Uw vader werkte voorheen in de Westbank maar keerde recent terug naar Gaza en baat er op heden in jullie woning een soort supermarkt uit (zie CGVS p. 4 en 5). Hij blijkt hiermee ook voldoende te verdienen om te kunnen voorzien in zijn eigen onderhoud en dat van uw overige gezinsleden. Uw ouders moeten in elk geval geen beroep doen op andere, dan wel bepaalde organisatie voor bijstand. U verklaarde hierbij dat uw vader nu ook

minder uitgaven heeft daar er nu maar twee zussen en twee broers thuis wonen (zie CGVS p. 5). Twee van uw zussen zijn gehuwd en wonen bij hun echtgenoten in Gaza, eveneens in een huis dat eigendom is van de echtgenoten. Hun echtgenoten werken ook en u gevraagd naar de situatie van uw gehuwde zussen en of ze kunnen rondkomen, bevestigde u dat ze voldoende hebben voor zichzelf (zie CGVS p. 6). Uw twee ongehuwde zussen beëindigden net hun secundair en zijn nu van plan om naar de universiteit te gaan (zie CGVS p. 6). Deze kosten dienen logischerwijs ook te worden betaald. Hoe dan ook, het feit dat u zussen de mogelijkheid hebben en aan het plannen zijn om universitaire studies aan te vangen, toont aan dat een extra bijdrage van hun kant aan het gezinsinkomen niet nodig is.

U heeft tot op heden ook een goed contact met uw ouders (zie CGVS p. 4 en 5) en uit niets blijkt dat u, ingeval van een terugkeer naar Gaza, niet opnieuw bij uw ouders of anderen van uw familie zou terecht kunnen - dit eventueel tijdelijk - of enige bijstand zou kunnen krijgen om uw leven er terug op de rails te krijgen. Evenmin brengt u elementen aan waaruit blijkt dat u, die voor uw vertrek werkzaam was in verschillende sectoren - landbouw, taxichauffeur en arbeider in een fabriek (zie CGVS p. 3) - niet opnieuw voldoende zelfredzaam zou kunnen zijn.

Nergens uit uw verklaringen kan aldus afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 14 februari 2022, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoire_palestinien_-_gaza_situation_securitaire_20220214.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazanen teruggeschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël getroffen hebben om de Covid-19-pandemie te bestrijden zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot begin mei 2021, relatief gespaard gebleven van geweld. In november en december 2020 vonden er Israëlische bombardementen op Hamasdoelwitten plaats als vergelding voor raketbeschietingen. Er vielen geen slachtoffers. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet hervat in 2020.

Tijdens de verslagperiode was de veiligheidssituatie in de Gazastrook betrekkelijk rustig. Van half augustus tot half september 2021 werd een hervatting van de vijandelijkheden van lage intensiteit waargenomen: er werd een raket afgevuurd, het lanceren van brandballonnen werd hervat en demonstraties bij de grensafscheiding werden gevolgd door geweld. Op 21 augustus raakten ongeveer 40 Palestijnse demonstranten gewond. Medio september werden in het kader van de ontsnapping van Palestijnse gedetineerden uit een Israëlische gevangenis meerdere raketten afgevuurd richting Zuid-Israël. Niemand raakte gewond bij het vergeldingsbombardement op Hamasdoelen.

Er komen nog steeds regelmatig incidenten voor in de bufferzone. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook in mei 2021 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij hoofdzakelijk burgerslachtoffers langs Palestijnse zijde gevallen zijn, is er actueel geen sprake van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëliëse strijdkrachten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Gaza. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoonst. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de beschikbare informatie (zie de COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/coif_territoire_palestinien_gaza_retour_dans_la_bande_de_gaza_20200903.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet

tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, zonder verdere formaliteiten, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, die in 2014 trouw gezworen heeft aan de Islamitische Staat, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Vanaf februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als "Operatie Sinai 2018", die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds geïmproviseerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden. .

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoog-oplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang bij Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Het werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met Covid-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48u een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met 5 dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan.

Dient verder opgemerkt te worden dat verschillende landen nationale lockdowns afgekondigd hebben en hun grenzen tijdelijk gesloten hebben in een poging om de verspreiding van virus te stoppen. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten teneinde de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen aldus specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en bijgevolg van tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is, en een terugkeer naar de Gazastrook onmogelijk blijft. U brengt ook geen enkel bewijs aan dat u op dit moment een voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie.

Voor zover nodig, dient nog benadrukt te worden dat de COVID-19 virus pandemie niet afkomstig is van een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door een van hen wordt veroorzaakt, zodat een van de essentiële criteria voor het verlenen van internationale bescherming, namelijk de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de inbreuk en waartegen bescherming is vereist, ontbreekt.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door

het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

Uit wat voorafgaat dient dan ook te worden besloten dat u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

De door u voorgelegde stukken kunnen ook geen ander licht werpen op voorgaande. De kopieën van uw identiteitskaart, de personalia-pagina van uw oud paspoort en uw geboorteakte én uw nieuw reisdocument voor Palestijnse vluchtelingen betreffen louter uw persoonsgegevens en herkomst uit Gaza die vooralsnog niet worden betwist. Deze stukken spreken zich op geen enkele manier uit over het moment waarop u Gaza heeft verlaten noch omwille van welke redenen u hiertoe besliste. Het Belgisch attest aangaande medische beeldvorming van uw voet toont enkel aan dat u een RX van uw linkervoet onderging en problemen heeft aan uw voet, niets meer en niets minder. Dit document kan dan ook op geen enkele manier uw verklaringen betreffende uw deelname aan de terugkeerbeweging, het feit dat u tijdens uw deelname op 18 mei 2018 beschoten werd en gewond raakte en vervolgens herhaaldelijk problemen kende met B.(...) en Hamas staven. De kopieën van de oproepingsbrieven en de vliegtuigtickets van Zweden naar België werden hierboven reeds besproken. In uw dossier bevond zich tevens nog een kopie van een COVID-19 certificaat. Uit dit attest blijkt dan weer enkel dat u negatief testte op Covid daags voor u met het vliegtuig vanuit Zweden naar België reisde. Dit document heeft geen enkel uitstaans met uw asielrelaas en vluchtmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europese Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 48 tot en met 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker gaat niet akkoord met de weigeringsmotieven van de commissaris-generaal omtrent de geloofwaardigheid van zijn relaas en tracht deze te weerleggen.

Zo wijst hij erop dat de reisweg die hij nam niet wordt betwist en meent hij dat de manier waarop hij Gaza kon verlaten dan ook geloofwaardig is, ook al gebeurde dit op legale wijze. Hij benadrukt ook de medewerking die hij heeft getoond door de documenten waarover hij kon beschikken, met name kopieën van de vliegtuigtickets, over te maken.

Voorts ontkent verzoeker dat hij tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) heeft aangegeven dat hij slechts eenmaal deelnam aan een betoging en dat hij direct gewond geraakte; hij zou daarentegen hebben vermeld dat hij gewond geraakte tijdens een betoging zonder te stellen dat hij slechts eenmaal deelnam en vervolgens direct gewond geraakte. Hij houdt voor dat bij de DVZ foutief werd genoteerd dat het zijn eerste keer was dat hij deelnam aan een betoging; hij zou immers hebben gesteld dat het de eerste keer was dat hij gewond geraakte tijdens een betoging. Hij wijst erop dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft verduidelijkt over welke manifestaties dit ging en waarom het verslag van de DVZ een foutieve vermelding bevat.

Ook de datum waarop hij werd gearresteerd zou volgens verzoeker niet zorgvuldig zijn genoteerd bij de DVZ.

Hij klaagt in dit verband de omstandigheden aan waarin het interview bij de DVZ wordt gehouden: kort en zonder vertrouwenspersoon of advocaat.

Verder benadrukt verzoeker dat hij slechts beperkt geschoold is en hij hierdoor bepaalde zaken kan vergeten of foutief in de tijd kan plaatsen.

Algemeen geeft verzoeker nog aan dat mag worden aangenomen dat iemand die de waarheid niet spreekt, zich goed (beter) voorbereidt en een leugenaar zich niet direct op zijn onwetendheid beroept, maar op zijn geconstrueerd verhaal dat hij voordien heeft voorbereid.

In ondergeschikte orde wijst verzoeker erop dat naast de erkenning van de vluchtelingenstatus hem ook de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. Hij licht toe: *“Volgens verzoeker zijn er hiertoe voldoende zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Gaza louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst daarvoor naar de actuele gekende veiligheidssituatie in Gaza. De verzoekende partij heeft geen inkomen meer, temeer gelet op zijn langdurig vertrek uit Gaza en medische problemen die hij kenbaar heeft gemaakt. Verzoeker verloor hierdoor zijn werk in Gaza. Hierdoor dreigt verzoeker eveneens in een situatie van extreme armoede te belanden indien hij zou worden genooddaakt om terug te keren naar Gaza.”*

Ter staving van het verzoekschrift worden geen stukken gevoegd.

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

3.3. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gesteld dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij nooit werd geregistreerd bij UNRWA en dat hij nooit een beroep heeft gedaan op de bijstand van dit agentschap.

Uit de gegevens van het dossier blijkt inderdaad dat verzoeker geen Palestijnse vluchteling is die valt onder het toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag, zoals omschreven in de UNHCR "Guidelines on International Protection no. 13: Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees" van december 2017.

Verzoeker verklaart immers een oorspronkelijke burger van Gaza te zijn (NPO, p. 3), waardoor hij niet de hoedanigheid heeft van een vluchteling uit Palestina. Verzoeker behoort niet tot een Palestijnse familie die elders werd ontheemd als gevolg van de vijandelijkheden in 1948 of 1967 en die een toevlucht zocht in Gaza (zie in deze zin HvJ 25 juli 2018, C-585/16, Serin Alheto tegen Zamestnik-predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite, pt. 84; HvJ 13 januari 2021, C-507/19, Bundesrepublik Deutschland tegen XT, pt. 48; HvJ 3 maart 2022, C-349/20, NB, AB tegen Secretary of State for the Home Department, pt. 46). Hij werd dan ook nooit geregistreerd bij UNRWA en heeft nooit een beroep gedaan op de bijstand van dit agentschap.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen elementen of argumenten bij waaruit blijkt dat deze pertinente vaststellingen niet correct zouden zijn.

Bijgevolg moet het onderhavig verzoek om internationale bescherming worden onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. Verzoeker verklaart Gaza te hebben verlaten uit vrees voor Hamas, en meer in het bijzonder uit vrees voor B., die de verantwoordelijke is van Hamas in zijn wijk.

Tijdens zijn deelname aan de terugkeerbetoging, op verzoek van Hamas, raakte verzoeker gewond aan zijn voet. Verzoeker achtte Hamas hiervoor verantwoordelijk en vroeg om tegemoetkoming in de hospitalisatiekosten. Omdat Hamas weigerde hierop in te gaan, raadde verzoeker vrienden en kennissen aan om niet deel te nemen aan de 'Mars van de terugkeer', zoals opgeroepen door Hamas. Ten gevolge hiervan dreigde Hamas ermee zijn voet te amputeren.

4.2. De commissaris-generaal besluit op basis van verzoekers verklaringen dat geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende gebeurtenissen die voor hem de aanleiding vormden om Gaza te verlaten. Hij stelt immers vast dat (i) verzoeker niet kan overtuigen wat betreft zijn reisweg en het moment van zijn vertrek uit Gaza, (ii) hij bij de DVZ en het CGVS geen eensluidende verklaringen aflegde over wanneer hij gewond geraakte noch wanneer hij gearresteerd werd, (iii) hij bij het CGVS geen coherente verklaringen aflegde over de geuite bedreigingen door B., (iv) er verschillende omissies werden vastgesteld in zijn opeenvolgende verklaringen bij de DVZ en het CGVS, (v) verzoeker gewoon legaal de Gazastrook uitreisde via de Rafah-grenspost waar Hamas de controles uitvoert, en (vi) de neergelegde oproepingsbrieven gemanipuleerde stukken blijken te betreffen waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze bevindingen van de commissaris-generaal vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

4.3. Vooreerst wijst de commissaris-generaal terecht op een probleem van algemene geloofwaardigheid nu verzoeker geen aannemelijke verklaringen aflegt over de manier waarop hij kon reizen en hij niet in staat is zijn verklaringen te staven aan de hand van enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs. Het is namelijk volstrekt ongeloofwaardig dat verzoeker als Palestijn gewoon met zijn Palestijns reisdocument zonder visum met het vliegtuig zou kunnen reizen binnen Europa.

Door in het verzoekschrift louter te wijzen op de verklaringen die hij heeft afgelegd bij het CGVS en te volharden in de geloofwaardigheid van de manier waarop hij Gaza kon verlaten, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen bij die deze pertinente vaststelling weerleggen of ontkrachten. De commissaris-generaal bemerkt terecht: *“Dat u vooreerst enkel aan de deur van het vliegtuig zou zijn gecontroleerd en voor het overige op de luchthaven(s) nergens bij uw vertrek naar, dan wel uw binnenkomst in, Zweden zou gecontroleerd zijn of u wel voldeed aan de vereisten en beschikte over een officiële toestemming een visum - om u op het Europese grondgebied te bevinden, kan absoluut niet worden aangenomen. Het sterke vermoeden ontstaat dan ook dat u uw reisdocument achterhoudt om zo bepaalde informatie, zoals datum van vertrek dan wel een legaal verblijf elders, te verbergen.”* De uitleg dat hij in Zweden zijn paspoort per ongeluk vernielde door het met zijn kledij mee te wassen in de wasmachine, komt uiterst stereotiep over en wordt om die reden niet aangenomen als verschuiving voor het niet voorleggen van zijn reisdocument. Bovendien neemt dit zijn ongeloofwaardige verklaringen omtrent de wijze waarop hij kon reizen niet weg. Zijn verklaringen over het ware moment van zijn vertrek uit Gaza kunnen dan ook niet zomaar voor waar worden aangenomen. Verzoeker benadrukt dat hij kopieën heeft neergelegd van de vliegtuigtickets die hij heeft gebruikt, maar gaat eraan voorbij dat deze tickets louter aantonen dat hij van Zweden naar België is gereisd. Dit gegeven wordt niet betwist, maar toont verder de bewering niet aan dat hij pas eind november 2018 Gaza verliet én met zijn eigen reispas zonder visum in Europa kon rondreizen, zoals hij beweert.

4.4. Op basis van een heel aantal pertinente vaststellingen waarover hij zeer omstandig motiveert, besluit de commissaris-generaal verder dat verzoeker tal van incoherente en tegenstrijdige verklaringen aflegt over een aantal essentiële punten in zijn vluchtrelaas en stelt hij tevens verschillende omissies vast in verzoekers opeenvolgende verklaringen.

Verzoeker slaagt er met zijn betoog in voorliggend verzoekschrift niet in hier anders over te doen denken.

Hij stelt dat het niet correct is waar in de bestreden beslissing wordt bemerkt dat hij tijdens zijn interview bij de DVZ heeft verklaard dat hij gewond raakte tijdens de eerste manifestatie waaraan hij deelnam; volgens hem werd een foutief antwoord vermeld in het verslag van de DVZ. Hetzelfde geldt volgens verzoeker voor de vastgestelde ongerijmdheden in zijn verklaringen over de vraag wanneer hij werd opgepakt.

Verzoeker kan met deze gratuite beweringen evenwel niet overtuigen.

Uit het administratief dossier blijkt dat de CGVS-vragenlijst in het Arabisch aan verzoeker werd voorgelezen en dat hij deze zonder voorbehoud heeft ondertekend waarbij hij uitdrukkelijk verklaarde dat al zijn verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (CGVS vragenlijst, p. 2). Verzoeker bevestigde op het CGVS ook dat zijn verklaringen hem in het Arabisch werden voorgelezen en dat alles correct stond genoteerd in het verslag (NPO, p. 2). Nergens maakte verzoeker enige opmerking over zijn opgetekende verklaringen bij de DVZ, terwijl mag worden verwacht dat indien de vragenlijst ingevuld op de DVZ fouten zou bevatten, hij dit bij aanvang van het persoonlijk onderhoud zou hebben rechtgezet.

Voorts kan verzoeker de omissies in zijn opeenvolgende verklaringen niet verschonen door te wijzen op de beperkte tijdsduur bij het invullen van de vragenlijst. Verzoeker werd er bij aanvang van het interview op de DVZ uitdrukkelijk op gewezen dat bij het invullen van de vragenlijst van hem werd verwacht dat hij nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom hij bij terugkeer problemen vreest of riskeert en dat hij in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft. Het feit dat verzoeker kort op de vragen diende te antwoorden, doet niets af aan de redelijke verwachting dat hij zowel op de DVZ als op het CGVS coherente verklaringen aflegt over het vluchtrelaas en de incidenten die hij zou hebben meegemaakt. Deze vormen immers bepalende ervaringen in zijn leven waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij, ook na verloop van de tijd, in staat is hierover eenduidige verklaringen af te leggen.

Evenmin kan het verloop van het onderhoud bij de DVZ en bij het CGVS verzoekers voormelde inconsistente verklaringen verantwoorden. Zo bekritiseert hij het gegeven dat er bij het verhoor bij de DVZ geen vertrouwenspersoon of raadsman aanwezig was en wijst hij erop dat de leiding van dit onderhoud bij de medewerker van de DVZ lag, zonder enige controle. Verzoeker voert aan dat hij de taal niet spreekt en dus volledig afhankelijk is van deze persoon bij de DVZ en betoogt verder dat de handtekening op de vragenlijst slechts een bijzonder relatieve bewijswaarde heeft aangezien hij niet werd bijgestaan door een vertrouwenspersoon of een raadsman, en gelet op zijn gebrek aan kennis van het Nederlands.

In de eerste plaats wordt erop gewezen dat de asielprocedure geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet. Zo bestaat er geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat, noch is er enige wettelijke bepaling voorhanden die de DVZ verplicht verzoekers om internationale bescherming voor of tijdens hun gehoor te laten bijstaan door een advocaat. De Raad wijst erop dat de door verzoeker afgelegde verklaringen bij de DVZ werden opgetekend door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de verzoeker om internationale bescherming onjuist weer te geven, hetgeen als dusdanig de nodige garanties biedt inzake objectiviteit.

Verzoeker toont ook niet aan dat de afwezigheid van een raadsman of vertrouwenspersoon op de DVZ met zich meebrengt dat zijn verklaringen als onbestaande moeten worden beschouwd. Er is de Raad evenmin een wettelijke bepaling in die zin bekend. Hoe dan ook toont verzoeker niet in concreto aan op welke wijze de bijstand van een advocaat of vertrouwenspersoon een weerslag zou kunnen hebben gehad op zijn verklaringen bij de DVZ.

Verder werd verzoeker op de DVZ bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is en maakte hij geen gewag van enig tolk- of taalprobleem. Zoals hoger reeds aangestipt, blijkt uit het administratief dossier dat de CGVS-vragenlijst in het Arabisch aan verzoeker werd voorgelezen en dat hij deze zonder voorbehoud heeft ondertekend waarbij hij uitdrukkelijk verklaarde dat alle opgetekende verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (CGVS vragenlijst, p. 2). Verzoeker bevestigde dit ook zo op het CGVS. Verzoeker heeft ten overstaan van het CGVS, waar hij de bijstand van een advocaat genoot, niet verklaard dat hij moeilijkheden heeft ondervonden omwille van het gebrek aan een vertrouwenspersoon, raadsman of door een gebrekkige kennis van de taal. Integendeel, verzoeker antwoordde ten overstaan van het CGVS bevestigend dat zijn verklaringen zoals afgelegd tijdens het interview op de DVZ correct stonden genoteerd in het verslag en dat hij er alle essentiële elementen heeft kunnen vertellen (NPO, p. 2).

Het is overigens niet ernstig om na confrontatie met de bestreden beslissing op algemene wijze kritiek te uiten op het verloop van het interview op de DVZ. De Raad wijst erop dat niets verzoeker ervan weerhield om een opmerking te formuleren indien hij zich niet akkoord kon verklaren met de manier waarop hij werd gehoord. Verzoeker heeft echter nagelaten dit te doen. De Raad kan verder niet anders dan vaststellen dat verzoeker in de mogelijkheid is geweest om de correctheid van het verslag van de DVZ na te gaan en de weergave van zijn verklaringen te controleren, alsook dat hij bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS de kans kreeg om de eventuele gebreken in de vragenlijst aan te kaarten. Indien de vragenlijst ingevuld op de DVZ nog andere fouten dan bovenstaande zou bevatten, kan dan ook worden verwacht dat verzoeker deze bij aanvang van het persoonlijk onderhoud zou hebben rechtgezet.

Het verzoekschrift voert verder geen concreet element aan waaruit kan blijken dat het verslag van het interview op de DVZ geen getrouwe weergave is van de vragen en antwoorden. Behalve voormelde tegenstrijdigheden over de vraag wanneer hij gewond raakte en werd opgepakt, die zoals vastgesteld niet op afdoende wijze worden weerlegd, duidt verzoeker op geen enkele wijze aan welke andere verklaringen er verkeerd zouden zijn vertaald of genoteerd. Het is nochtans aan verzoeker om in concreto aan te wijzen wat er mogelijk verkeerd werd vertaald en welke invloed dit op de bestreden beslissing kan hebben gehad. Er worden geen concrete of problematische vertaalfouten of andere onzorgvuldigheden aangeduid.

Het verslag van het interview bij de DVZ geniet, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid. Gelet op wat voorafgaat, bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, wordt datgene wat erin werd opgenomen geacht overeen te stemmen met verzoekers verklaringen.

Verzoekers betoog kan dan ook geen ander licht werpen op de vaststellingen dat hij bij de DVZ en het CGVS geen eensluidende verklaringen aflegde over de vraag wanneer hij gewond geraakte, noch wanneer hij werd gearresteerd en op de vaststelling er verschillende omissies werden vastgesteld in zijn opeenvolgende verklaringen bij de DVZ en het CGVS.

Bovendien herinnert de Raad eraan dat ook tijdens verzoekers gehoor bij het CGVS incoherenties werden vastgesteld: *“Zo verklaarde u aanvankelijk dat B.(...) u bij u thuis kwam bedreigen toen hij vernam dat u jongeren aanraadde niet deel te nemen aan de manifestaties (zie CGVS p. 13). Later tijdens het onderhoud ontkende u dat u B.(...) nog zag tussen het moment dat u hem de vijfde, en dus laatste keer, bij hém thuis ging opzoeken en de dag dat u werd opgepakt (zie CGVS p. 17). U dan gewezen op uw eerdere verklaringen, wijzigde u uw verklaringen nogmaals en beweerde u opnieuw dat B.(...) u bij u thuis kwam bedreigen (zie CGVS p. 17). U dan gevraagd waarom u voorheen ontkende dat u hem nog zag, antwoordde u compleet naast de kwestie en merkte u op dat hij met de auto kwam en uw woning niet binnenkwam (zie CGVS 17). Het spreekt voor zich dat dit voorgaande niet kan rechtekken. U op het CGVS gevraagd of uw ouders in Gaza nog problemen kende omwille van u antwoordde u voorts aanvankelijk ontkennend (zie CGVS p. 5). Echter, later tijdens uw onderhoud haalt u plots aan dat er na uw vertrek twee dagvaardingen op uw naam bij uw ouders thuis werden bezorgd, de eerste op 5 januari 2019 en de tweede op 25 januari 2019 (zie CGVS p. 9). Verder haalde u ook nog aan dat Hamas tussen het moment van uw vlucht naar Rafah, i.c. +/- medio november 2018, en de eerste dagvaarding, i.c. 5 januari 2019, nog 5 à 6 keer bij uw ouders thuis naar u kwam zoeken (zie CGVS p. 18). Het mag weerom ten zeerste verbazen dat u dit alles niet direct meldde wanneer u werd gevraagd of uw familie nog problemen kenden omwille van u, en zelfs aanvankelijk ontkende dat uw ouders nog iets van problemen kenden (zie supra).”*

Verzoeker gaat hier met zijn betoog volledig aan voorbij.

Verzoeker beperkt zich verder tot het verwijzen naar de verklaringen die hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft afgelegd. Het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het volharden in de beweerde vrees volstaat echter niet om de gedane bevindingen van de commissaris-generaal in een ander daglicht te stellen.

4.5. De bewering dat verzoeker slechts een beperkte scholing genoot, kan evenmin worden aangenomen ter verschoning voor zijn tegenstrijdige, incoherente en weinig eenduidige verklaringen die op omstandige wijze worden toegelicht in de bestreden beslissing.

Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoeker school liep tot het derde hoger middelbaar onderwijs (NPO, p. 3). Hij slaagde niet voor zijn examens, maar hieruit kan niet worden afgeleid dat hij niet beschikt over de nodige vaardigheden om de hem gestelde vragen op een coherente wijze te beantwoorden. Bovendien kan ook van een persoon met “beperkte scholing” redelijkerwijze worden verwacht dat hij doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met zijn eigen leven. De Raad benadrukt dat een beperkte scholing niet inhoudt dat verzoekers inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast – minstens wordt dit niet aangetoond –, of verzoeker zou verhinderen zijn persoonlijk wedervaren op eenduidige wijze te weer te geven.

4.6. Andere determinerende motieven, zoals deze omtrent zijn legale uitreis via de Rafah-grenspost waar Hamas de controles uitvoert, de door verzoeker neergelegde oproepingsbrieven alsook de overige bijgebrachte documenten, laat verzoeker volledig ongemoeid. Zij blijven dan ook gehandhaafd en worden door de Raad overgenomen.

4.7. Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers problemen met Hamas en meer in het bijzonder met B.

Gelet op het geheel aan voorgaande bevindingen, blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt een gegronde vrees voor vervolging te koesteren. Bij gebrek aan samenhangende en coherente verklaringen en nu verzoekers algemene geloofwaardigheid niet vaststaat, is niet voldaan aan de cumulatieve

voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet en kan hem het voordeel van de twijfel niet worden verleend. Er is geen reden om het ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas verder te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij een dergelijk risico loopt in Gaza.

5.2. Zoals gekend, vormt artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU, daarna vervangen door de richtlijn 2011/95/EU.

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji, C-465/07, pt. 32).

Voormeld artikel stemt in wezen overeen met artikel 3 van het EVRM, dat bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28). Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) met betrekking tot artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM hanteert een aantal algemene principes over de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, §§ 79-81). Zo stelt het Hof dat de gevreesde feiten ernstig en zwaarwichtig moeten zijn. De mishandeling moet een minimumniveau van ernst bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling hiervan is relatief en hangt af van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. e.a. v. Zweden, §§ 111-112).

In het kader van artikel 3 van het EVRM, moeten de voorzienbare gevolgen van verwijdering van een persoon naar het land van bestemming worden onderzocht. Hier worden de persoonlijke omstandigheden van het betrokken individu in ogenschouw genomen alsmede de algemene omstandigheden en situatie in dat land. De loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land, leidt op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM. Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 28 februari 2008, nr. 13229/03, Saadi v. Italië, § 130-131).

De beoordeling of er sprake is van een reëel risico moet gebeuren op basis van alle relevante factoren die het risico op mishandeling kunnen verhogen. Waar individuele factoren afzonderlijk bekeken niet leiden tot het vaststellen van een reëel risico, kunnen deze individuele factoren wanneer ze cumulatief worden beoordeeld en overwogen in het licht van een situatie van algemeen geweld aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel risico (EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, NA v. Verenigd Koninkrijk, par. 130). Indien de betrokken persoon behoort tot een groep die systematisch wordt onderworpen aan mishandeling, is het in beginsel niet noodzakelijk om een bewijs van persoonlijke risicofactoren voor te leggen (EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132).

5.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, uiteengezet in punt 4.

5.4. Voorts benadrukt de Raad dat bij de beoordeling van een mogelijke nood aan subsidiaire bescherming in hoofde van verzoeker rekening dient te worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de

macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften volledig afhankelijk zijn van de goodwill van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en de energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de betrokken actoren in de regio (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mogen hierbij niet uit het oog worden verloren.

5.5. Het CGVS en de Raad betwisten noch ontkennen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) wordt veroorzaakt door het Israëlisch-Palestijns conflict, wordt niet betwist. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, “Operatie Beschermde Rand” in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact hebben (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gazastrook.

Er wordt verder niet betwist dat de Covidpandemie en de plotse en hevige uitbarsting van het geweld in de Gazastrook in mei 2021 wederom een negatieve impact hebben gehad op de algemene socio-economische situatie aldaar. Tevens kan worden aangenomen dat de financiële crisis bij UNRWA een impact heeft op de gehele economie van Gaza, die heden verder is achteruit gegaan.

Dit blijkt thans uit de COI Focus “Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire” van 14 februari 2022 waarin wordt vermeld dat het werkloosheidspercentage daardoor zou kunnen stijgen tot 50%, voornamelijk als gevolg van schade aan bedrijven, het aantal slachtoffers, en de afname van de economische activiteit door de gevolgen van de Covid-19-pandemie (p. 9).

Evenwel kan uit deze verdere verslechtering, gelet op de meest recente en beschikbare landeninformatie die Raad nu ter beschikking heeft, in casu de COI Focus “Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures” van 30 november 2021 en het OCHA rapport “Response to the escalation in the oPt : Situation Report No. 10” van september 2021, niet blijken dat de socio-economische situatie in Gaza heden van die aard is dat alle inwoners van de Gazastrook, wegens een algemene humanitaire situatie of wegens de algemene leefomstandigheden aldaar, een reëel risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling.

De Raad herinnert er trouwens aan dat er een hoge drempel geldt vooraleer socio-economische omstandigheden kunnen worden gelijkgeschakeld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Deze drempel wordt bereikt wanneer de leefomstandigheden in de Gazastrook voor een verzoeker dermate precair zijn dat hij bij terugkeer naar daar zal belanden in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, liggen er in deze stand van zaken geen overtuigende elementen voor die aannemelijk maken dat iedere persoon die in de Gazastrook woont wegens de algemene situatie aldaar leeft in precaire omstandigheden die de drempel van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet bereiken. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepalen hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of die tot een andere beoordeling kunnen leiden.

Een beoordeling van de individuele situatie dringt zich dan ook op, zodat verzoeker niet kan volstaan met het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in de Gazastrook en de verdere verslechtering ervan. Hij moet daarentegen een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet bij terugkeer naar Gaza in concreto aannemelijk maken. Bijgevolg moet hij aantonen dat zijn persoonlijke socio-economische situatie in Gaza dient te worden bestempeld als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat zijn individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende pertinente overwegingen: “Zo blijkt dat u in Gaza woonachtig was in een woning die jullie eigendom is (zie CGVS p. 3).

De woning bestaat uit drie slaapkamers, een gastenkamer, badkamer en keuken (zie CGVS p. 6). Blijkt voorts dat jullie woning recent, i.c. de laatste jaren, werd gerenoveerd. Uw vader was bovendien in staat om de kosten voor deze renovatie zelf te betalen (zie CGVS p. 7). U werkte ook in Gaza en had aldus een eigen inkomen, dit tot u op 18 mei 2018 gewond raakte aan uw voet (zie CGVS p. 3). Dat u gewond raakte aan uw voet wordt op zich niet betwist. Uit bovenstaande motivering blijkt echter duidelijk dat geen geloof kan worden gehecht aan uw relaas én bovendien het sterke vermoeden bestaat dat u al eerder dan wat u beweert de Gazastrook heeft verlaten (zie supra). Dat u aldus de laatste maanden van uw verblijf in Gaza niet zou hebben (kunnen) (ge)werk(t)(en), kan niet zonder meer worden volgehouden. Dit terzijde, u had wel degelijk werk in Gaza én u verklaarde dienaangaande dat jullie geen problemen kenden om de dingen die jullie nodig hadden te kopen. U kon uzelf onderhouden met uw inkomen en uw vader kon met zijn inkomen zichzelf en uw overige familieleden onderhouden (zie CGVS p. 6). De kosten voor uw tansiq, i.c. 3700\$ kon uw moeder voor u betalen (zie CGVS p. 11). De overige kosten voor uw reis - in totaal kostte uw reis 9500\$ - kon u betalen met de inkomsten uit de verkoop van jullie wagen in Gaza én mits tussenkomst van uw schoonbroer die in Zweden verblijft (zie CGVS p. 12). Uw vader werkte voorheen in de Westbank maar keerde recent terug naar Gaza en baat er op heden in jullie woning een soort supermarkt uit (zie CGVS p. 4 en 5). Hij blijkt hiermee ook voldoende te verdienen om te kunnen voorzien in zijn eigen onderhoud en dat van uw overige gezinsleden. Uw ouders moeten in elk geval geen beroep doen op andere, dan wel bepaalde organisatie voor bijstand. U verklaarde hierbij dat uw vader nu ook minder uitgaven heeft daar er nu maar twee zussen en twee broers thuis wonen (zie CGVS p. 5). Twee van uw zussen zijn gehuwd en wonen bij hun echtgenoten in Gaza, eveneens in een huis dat eigendom is van de echtgenoten. Hun echtgenoten werken ook en u gevraagd naar de situatie van uw gehuwde zussen en of ze kunnen rondkomen, bevestigde u dat ze voldoende hebben voor zichzelf (zie CGVS p. 6). Uw twee ongehuwde zussen beëindigden net hun secundair en zijn nu van plan om naar de universiteit te gaan (zie CGVS p. 6). Deze kosten dienen logischerwijs ook te worden betaald. Hoe dan ook, het feit dat u zussen de mogelijkheid hebben en aan het plannen zijn om universitaire studies aan te vangen, toont aan dat een extra bijdrage van hun kant aan het gezinsinkomen niet nodig is. U heeft tot op heden ook een goed contact met uw ouders (zie CGVS p. 4 en 5) en uit niets blijkt dat u, ingeval van een terugkeer naar Gaza, niet opnieuw bij uw ouders of anderen van uw familie zou terecht kunnen - dit eventueel tijdelijk - of enige bijstand zou kunnen krijgen om uw leven er terug op de rails te krijgen. Evenmin brengt u elementen aan waaruit blijkt dat u, die voor uw vertrek werkzaam was in verschillende sectoren - landbouw, taxichauffeur en arbeider in een fabriek (zie CGVS p. 3) - niet opnieuw voldoende zelfredzaam zou kunnen zijn."

Uit zijn verklaringen over zijn persoonlijke situatie blijkt bijgevolg niet dat verzoeker zal belanden in een situatie van extreme armoede waarin hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op het gebied van voeding, hygiëne en huisvesting.

In de mate dat verzoeker betoogt dat hij geen inkomen meer heeft, te meer gelet op zijn langdurig vertrek uit Gaza en zijn medische problemen, waardoor hij zijn werk verloor in Gaza, gaat hij voorbij aan volgend terechte motief in de bestreden beslissing: *"Dat u aldus de laatste maanden van uw verblijf in Gaza niet zou hebben (kunnen) (ge)werk(t)(en), kan niet zonder meer worden volgehouden."* Verzoekers betoog doet verder geen afbreuk aan het geheel van de bovenvermelde bevindingen waaruit blijkt dat zijn situatie in Gaza behoorlijk is.

Verder toont verzoeker niet aan dat hij in Gaza voor de door hem aangevoerde fysieke problemen geen toegang zou hebben tot voldoende gezondheidszorg. hij brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hem op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontegd of opzettelijk worden geweigerd. Integendeel, uit zijn verklaringen en de bijgebrachte documenten blijkt dat hem medische zorg werd verleend nadat hij gewond raakte aan zijn voet waarvoor de ziekteverzekering overigens is tussengekomen en de kosten ervan bekostigde (NPO, p. 13, 15). Verder gaf verzoeker aan dat hij voor een tweede operatie aan zijn voet wel naar het ziekenhuis kon gaan, maar dit niet wilde omdat *"het geen goede orthopedie [is] daar"* (NPO, p. 17). Het hoeft geen betoog dat verzoeker met deze loutere bewering niet aantoont dat hem op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontegd of opzettelijk zou worden geweigerd.

5.6. Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Gaza zou hebben gekend.

5.7. Verder oordeelt de Raad dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen en dat dit element dient te worden betrokken bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza”* van 3 september 2020, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing, vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraag-formulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort verkrijgen van de Palestijnse minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het verkrijgen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men beschikt over een identiteitskaartnummer. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor het uitreiken van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. De Raad stelt vast dat verzoeker in het bezit is van zijn originele Palestijnse paspoort alsook zijn identiteitskaart en dat er dus geen redenen zijn om aan te nemen dat hij niet in de mogelijkheid is om terug te keren naar de Gazastrook.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah, gelegen op het schiereiland Sinaï, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade in Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Cairo voorziet de Palestijnse ambassade in Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang in Rafah wordt mede bepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinaï. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinaï, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza”* van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2, getiteld *“Situation sécuritaire dans le Sinaï Nord”*), blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinaï maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten en personen die worden verdacht van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en lucht-aanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet worden geviseerd, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de in de regio actieve gewapende groeperingen.

Sinds februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als *“Operatie Sinaï 2018”*, die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die worden geacht samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden geviseerd omdat ze ervan werden verdacht samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer van het geweld dat is gelieerd aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidsdiensten. Sinds medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinaï

verschoven naar Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen een Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van drie maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wier bewegingsvrijheid wordt beperkt.

Er is in de Sinai in Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. A fortiori kan niet worden besloten dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt, is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien moet worden opgemerkt dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties die actief zijn in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds zouden zijn gevisieerd door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang in Rafah. Aldus kan worden gesteld dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat, wanneer de grensovergang wordt geopend, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om de Gazastrook in en uit te reizen. In de praktijk is de grensovergang in Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden.

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoog-oplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang in Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode van juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik werd gevreesd dat de situatie aan de grensovergang in Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie in het rechtsplegingsdossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend vijf dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 opnieuw geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang in Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Hij werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met het coronavirus, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48 uur een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met vijf dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan. De maatregelen die worden getroffen door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten om de verspreiding van Covid-19 tegen te gaan, liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd worden getroffen ter indamming van de coronapandemie. Het betreffen specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en die dus tijdelijk van aard zijn.

Er kan dan ook niet worden gesteld dat de grensovergang in Rafah definitief is gesloten en dat een terugkeer naar Gaza onmogelijk blijft. Te dezen brengt verzoeker geen enkel bewijs aan dat hij actueel en voor lange tijd wordt geconfronteerd met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de Covid-19-pandemie. Ten overvloede herhaalt de Raad dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of wordt veroorzaakt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet is vervuld (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijk zal worden ondervraagd over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook heeft verlaten, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil heeft deelgenomen aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig zijn teruggekeerd naar Gaza, zowel in 2019 als in 2020, en dat indien er gevallen werden gerapporteerd waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven in Caïro, de feedback die werd gegeven door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of Rafah, werd blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Het CGVS houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost in Rafah wordt aan Palestijnse zijde al jarenlang enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen behandelde die in Europa hadden verbleven, zou dit ongetwijfeld zijn gemeld door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook van nabij opvolgen. De raadpleging van de diverse bronnen beschikbaar in het rechtsplegingsdossier levert evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, heeft gefolterd of onmenselijk of vernederend heeft behandeld. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Zoals uiteengezet in punt 4 blijkt uit verzoekers verklaringen niet dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Er kan dan ook redelijkerwijs worden van uitgegaan dat Hamas verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook.

Verzoeker heeft bijgevolg niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost in Rafah, in zijn hoofd een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet bestaat.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad in casu niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinaï en de grensovergang in Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van verzoeker naar Gaza belemmeren. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

5.8. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

De Raad herinnert er aan dat hij in casu met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en ex nunc onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle

vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Uit de COI Focus *“Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire”* van 14 februari 2022, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername door Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, wordt gekenmerkt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld.

Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur om ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid worden teruggeschroefd. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014, toen Israël er de grootschalige militaire ‘Operatie Beschermde Rand’ startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Sinds 15 mei 2018, de datum waarop Hamas en Israël informele onderhandelingen zijn gestart, is het geweld aan Palestijnse zijde (grensgeweld, ballon- en raketaanvallen) gereactiveerd, telkens Hamas van mening is dat Israël zijn verplichtingen niet nakomt. Dit geweld wordt beantwoord met Israëlische represailles in de vorm van luchtbombardementen in combinatie met economische restricties. Escalaties van zwaar en grootschalig geweld hadden in 2019 wederom plaats.

Op 19 mei 2020 heeft de Palestijnse autoriteit, als reactie op het voornemen van Israël om bepaalde delen van Judea en Samaria te annexeren, aangekondigd dat zij zich niet langer gebonden achtte aan de overeenkomsten afgesloten met Israël en de Verenigde Staten en dat zij alle militaire en civiele coördinatie met Israël heeft stopgezet. Naast het verbreken van deze overeenkomsten heeft de dreiging van annexatie aan Palestijnse zijde aanleiding gegeven tot raketbeschietingen, gevolgd door Israëlische bombardementen, waarbij materiële schade werd aangericht en gewonden vielen.

Een volgende escalatie van het geweld tussen de partijen vond plaats in de tweede helft van augustus 2020, onder meer door het oplaten van zogenaamde brandballonnen. Als onderdeel van een staakt-het-vuren op 31 augustus 2020 heeft Israël ermee ingestemd om, in ruil voor een terugkeer naar kalmte, de uitvoering van de in 2019-2020 genomen maatregelen, waaronder de verhoging van het aantal werkvergunningen, export en import van diverse goederen en de uitbreiding van het visgebied, voort te zetten, alsook om de levering van elektriciteit te vergroten, medische apparatuur te leveren voor de bestrijding van Covid-19 en grote infrastructuurprojecten te lanceren.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël hebben getroffen om de Covid-19-pandemie te bestrijden, zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot begin mei 2021 relatief gespaard gebleven van geweld. In november en december 2020 vonden er Israëlische bombardementen op Hamasdoelwitten plaats als vergelding voor raketbeschietingen. Er vielen geen slachtoffers. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet hervat in 2020.

In mei 2021 flakkerden de vijandelijkheden tussen Hamas en Israël opnieuw op. De plotse en hevige uitbarsting van het geweld volgde op weken van oplopende spanningen omwille van de gedwongen uitzetting van Palestijnse gezinnen in Oost-Jeruzalem en de toegangsbeperkingen die Israël oplegde aan gelovigen in de Oude Stad. Na raketaanvallen op Jeruzalem voerden de Israëlische strijdkrachten van 10 tot 21 mei luchtaanvallen uit op het Gazaanse grondgebied, terwijl Palestijnse groeperingen op hun beurt duizenden raketten op Israël afvuurden. Tijdens dit elfdaagse conflict werden er in Gaza 260 Palestijnen, van wie minstens de helft burgers, gedood en raakten meer dan 2200 Palestijnen, onder wie 685 kinderen en 480 vrouwen, gewond, waarbij sommigen langdurige handicaps hebben opgelopen die revalidatie vereisen. Volgens OCHA zouden 113.000 mensen tijdens het conflict ontheemd zijn geraakt en zijn er vandaag de dag 8.250 personen die nog bij naasten of op een alternatieve locatie wonen.

De Israëlische aanvallen, die vooral waren gericht tegen ondergrondse locaties van Hamas gesitueerd in residentiële zones, hebben geleid tot de verwoesting van 1.255 huizen, de zware beschadiging van 918 woningen die nu als onbewoonbaar worden beschouwd en de lichte beschadiging van 50.000 huizen. Verder werden ook school- en gezondheidsvoorzieningen getroffen.

Op 21 mei 2021 trad een staakt-het-vuren in werking. Niettegenstaande er sprake was van sporadische lanceringen van brandballonnen gericht op het Israëlisch grondgebied en doelgerichte Israëlische

vergeldingsaanvallen, bleef de situatie op het terrein in de weken na het staakt-het-vuren rustig. Op 16 augustus werd voor het eerst sinds het staakt-het-vuren in mei een Palestijnse raket onderschept door het Israëlische antiraketsysteem. De raket veroorzaakte geen gewonden of schade.

Vanaf half augustus tot half september 2021 werd een hervatting van de vijandelijkheden van lage intensiteit waargenomen: er werd een raket afgevuurd, het lanceren van brandballonnen werd hervat en demonstraties bij de grensafscheiding werden gevolgd door geweld. Op 21 augustus 2021 raakten ongeveer 40 Palestijnse demonstranten gewond. Medio september 2021 werden in het kader van de ontsnapping van Palestijnse gedetineerden uit een Israëlische gevangenis meerdere raketten afgevuurd richting Zuid-Israël. Niemand raakte gewond bij het vergeldingsbombardement op Hamasdoelen.

Een volgende hervatting van de vijandelijkheden had plaats in januari 2022, waarbij het Israëlische leger bombardementen uitvoerde op Hamas-stellingen in de zuidelijke Gazastrook, nadat raketten werden afgevuurd vanuit Gaza. Uit de voorgelegde informatie kan niet blijken dat hierbij burgerdoden vielen.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone (*“zone-tampon”*), de toegestane zone waarbinnen kan worden gevist. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen dient te worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is. De commissaris-generaal en de Raad betwisten niet dat er sprake is van een gewapend conflict en aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsvername door Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij Israël niet enkel militaire doch tevens burgerlijke doelwitten viseert. Noch de commissaris-generaal noch de Raad betwisten dat er momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld.

Evenwel is de Raad samen met de commissaris-generaal van mening dat, gelet op het geheel van de beschikbare informatie, er heden in de Gazastrook geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of die tot een andere beoordeling kan leiden.

Er wordt echter niet ontkend dat de veiligheidssituatie in Gaza nog steeds precair, volatiel, complex, problematisch en ernstig is. Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Gaza in zijn hoofd dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Verzoeker brengt echter geen persoonlijke omstandigheden aan die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. Er zijn verder geen elementen die erop wijzen dat er voor verzoeker persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Het zonder meer verwijzen naar de gekende veiligheidssituatie in Gaza, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, volstaat hiertoe niet.

6.9. Aldus toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7. In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op het voorgaande evenmin worden volgehouden. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES